

РЕШЕНИЕ

№ 4532

гр. София, 10.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 07.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **12265** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 78, ал.2 от Закона за водите /ЗВ/.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], срещу Решение № ПВ2-00220/22.05.2019г. на Директора на Б. дирекция „Дунавски район“, [населено място], обективиращо отказ за продължаване срока на действие на разрешително за ползване на повърхностен воден обект за заустване на отпадъчни води в повърхностни води № 13710069/23.04.2013г.

Жалбоподателят оспорва решението с доводи за незаконосъобразност. Твърди, че при издаване на същото са допуснати съществени процесуални нарушения като органът не е установил основателността на причините, които са довели до известно неизпълнение на условията по разрешителното. Сочи, че неизяснената по случая фактическа обстановка е довела до неправилно прилагане на материалния закон и до необоснованост на оспорения акт. Претендира за отмяна на оспореното решение като неправилно и незаконосъобразно.

Ответникът - Директор на Б. дирекция „Дунавски район“, чрез процесуален представител изразява становище в съпроводителното писмо и в о.с.з. за неоснователност на жалбата. Поддържа възражение, че е налице неизпълнение на условия на разрешителното от 2013 г. като условието за собствен мониторинг е с постоянен срок и не е било изпълнено за целия период на разрешителното.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в

тяхната съвкупност, и съобрази доводите на страните, извърши цялостна проверка на оспорения акт във връзка с правомощията си по чл. 168 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят притежава разрешително за ползване на повърхностен воден обект за заустване на отпадъчни води в повърхностни води № 13710069/23.04.2013г. за ползване на воден обект – Дера, ляв приток на р. Бистрата река, ляв приток на р. В., водно тяло с посочен код, поречие Искър, с цел заустване на отпадъчни води от ПСОВ на Хижа „Р.“, Природен парк „В.“ в землището на [населено място], м. Острица, СО, район В., с краен срок на действие : до 23.04.2019г. В разрешителното са определени пунктовете за мониторинг и са поставени условия за изпълнение: 1. свързани със задължението за заплащане на такса за заустване на отпадъчни води в повърхностни води; 2. свързани със специфични изисквания към местата за мониторинг и програмата за мониторинг и 3. Индивидуални емисионни ограничения по потоци и места на заустване с показатели за провеждане на собствения мониторинг, честотата на пробовземане и вида на пробите. Определени били и срокове за изпълнение на задълженията.

По делото е установено, че с н.а.№ 149, т. III, рег. № 13120, дело № 499 от 23.11.2012г. на нотариус с рег. № 200 на НК, [фирма] прехвърлил чрез продажба на [фирма] триетажна сграда - хижа „Р.“, находяща се в [населено място], Природен парк „В.“, местност „Острица“, ведно с трафопост и заедно с подземно пречиствателно съоръжение, неразделна част от хижата. Съгласно издадено Разрешение за строеж № 148 от 12.03.2008г. от ДАГ, СО, влязло в сила на 03.04.2008г. хижа „Р.“ се преустройвала и реконструирала в сграда с жилища за временно обитаване, с три тела „А“, „Б“ и „В“ като в нотариалния акт е било посочено, че към датата на сключване на същия за имота няма издаден Акт 14 и протокол по смисъла на чл. 181 от ЗУТ, удостоверяващ завършването на груб строеж.

По делото е установено, че с писмо изх. № 26-00-9943/09.10.2013г. РИОСВ - С. е изисквала от жалбоподателя да представи протоколи от проведен собствен мониторинг, протоколи за вземане на проби и протоколи с резултати от извършените физико - химични анализи на водните проби. С писмо - отговор от 16.10.2013г. жалбоподателят уведомял РИОСВ - С., че хижа „Р.“ е в процедура по въвеждане в експлоатация, няма издадено удостоверение за въвеждане в експлоатация, поради проблем в електрозахранването и не са зауствани отпадъчни води от пречиствателното съоръжение, което не функционира и не е провеждан собствен мониторинг. С уведомителни писма до РИОСВ - С. съответно за 2014г., 2015г., 2016г., 2017г., 2018г. и 2019г./л.50/, ответникът бил уведомен, че хижа „Р.“ все още не е въведена в експлоатация и пречиствателното съоръжение не функционира. Видно от изпратени до органа декларации по чл. 194б от Закона за водите, таксите за заустване, съответно за 2013г., 2014г., 2015г., 2016г., 2017г., 2018г. били заплатени, като такса за заустване за 2013г е била платена през 2019г.

Със Заявление от 04.12.2018г., входирано при ответника на 11.12.2018г., жалбоподателят поискал продължаване на Разрешително № 13710069/23.04.2013г. за ползване на повърхностен воден обект. Във връзка с искането бил извършен текущ контрол по документи като с Констативен протокол № 2-КС-406/21.12.2018г., подписан от представители на БД „Дунавски район“ било установено, че: Дружеството е подавало в срок декларации по чл. 194б от ЗВ и е заплащало дължимите такси в срок; нямало монтирано измервателно устройство за отчитане на

заустените водни количества; заплащането на таксите е било по максимално разрешени водни количества; не са били представяни годишни доклади по изпълнението на условията на разрешителното и протоколи от собствен мониторинг; представяни са били писма от дружеството, че обектът не е въведен в експлоатация; представяни били придружителни писма за подадени декларации и платежни нареждания съответно за 2014г.,2015г.,2016г.,2017г и 2018г., в които се сочело, че обектът не е въведен в експлоатация и не се заустват отпадъчни води в река „Бистрата река“.

Във връзка със заявлението от 04.12.2018г., между страните била проведена следната кореспонденция: с писмо с изх. № ПВ 2-00220-(1)/01.02.2019г. на БД „Дунавски район“ до жалбоподателя и с копие до РИОСВ - С. били конкретизирани условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да се продължи действието на Разрешително № 13710069/23.04.2013г., а именно: да се представят протоколи за провеждане на собствен мониторинг на вход и изход ПОСВ, и да се представи информация за монтирано измервателно устройство за отчитане на количеството на зауствани отпадъчни води на изход ПОСВ. С доклад от 07.02.2019г. от инж. Т. Т. - инвеститорски контрол в дружеството – жалбоподател, се сочело, че хижа „Р.“ не е въведена в експлоатация, няма издадено удостоверение за въвеждане в експлоатация и заедно с пречиствателното съоръжение не функционират. Отразено е било също, че за периода 2014г.-2018г. са представени в БД „Дунавски район“ декларации по чл. 194б от Закона за водите заедно с платежните. С писмо с изх. № ПВ 2-00220-(2)/15.03.2019г. на БД „Дунавски район“ до РИОСВ - С. е било посочено, че от наличните в БДДР - П. документи няма представени протоколи от проведен собствен мониторинг на заустваните отпадъчни води на вход и изход ПОСВ на хижа „Р.“ от датата на издаване на разрешителното - 23.04.2013г. до момента на подаване на заявлението - 11.12.2018г. В писмото е приложено подаденото заявление от [фирма] за становище от РИОСВ - С.. В отговор на писмото по т.11 е постъпило писмо с изх. №2834/15.05.2019г. издадено от РИОСВ - С. до БД „Дунавски район“, в което се посочвало, че в РИОСВ - С. не са постъпвали протоколи за провеждане на собствен мониторинг за заустване на отпадъчните води от хижа „Р.“, ежегодно е постъпвала информация, че същата не е въведена в експлоатация, поради това, че не е изпълнено външно електрозахранване и хижата заедно с пречиствателното съоръжение не функционират. Записано е било също, че по представените документи към заявлението, издаването на разрешително за ползване на воден обект - дере, ляв приток на р. Бистрата река, за заустване на отпадъчни води в повърхностни води за хижа „Р.“ не е свързано с промяна на параметрите на старото разрешително.

Последвало издаването на Решение № ПВ 2-00220/22.05.2019г. за отказ за продължаване срока на действие на разрешителното за ползване на воден обект за заустване на отпадъчни води в повърхностни води № 13710069/23.04.2013г. Със Заповед № РД-82/03.07.2019г. на РИОСВ - С. е била назначена комплексна проверка в периода от 04.07.2019г. до 31.07.2019г. на пет броя стопански обекти, находящи се в природен парк „В.“. Видно от Констативен протокол от 19.07.2019г. издаден от РИОСВ, с констатации от направената планова проверка, било констатирано, че: хижа „Р.“ не е въведена в редовна експлоатация към момента на проверката. Към хижата е изграден и въведен в експлоатация с разрешение за ползване трафопост; Локалната пречиствателна станция за отпадъчни води, която също не е въведена в експлоатация предвижда да пречиства само формираните отпадъчни води от хижата;

При проверката не се формират отпадъчни води от хижата, преминаващи през ЛПСОВ, формираните отпадъчни води от охраната на хижата се отвеждат чрез съществуващо канализационно отклонение към съществуваща трикамерна яма.

С Решение № 144/11.07.2019г. на Министъра на МОСВ в процедурата по административно обжалване е била отхвърлена жалбата на [фирма] и потвърдено оспореното решение.

По делото е назначена СТЕ с вещо лице – хидроинженер Цв. И., от заключението на което се установява следното: От справка в публичния регистър на НАГ ВЛ е установило, че има издадена Заповед № РА51 — 103 от 21.05.2020г. на Гл. архитект на Столична община, с която се допълва издаденото Разрешение за строеж № 148 от 12.03.2008г. от Гл. архитект на С. за „Реконструкция и преустройство на хижа „Р.“ и реконструкция на сепрична яма“ при условията на чл. 154, ал.2, т. 5 от ЗУТ, съгласно одобрени и съгласувани на 21.05.2020г. инвестиционен проект по част „Архитектура“⁴ и „Конструктивна“. От проведен разговор с управителя на [фирма] - строителен надзор на строежа е било обяснено, че х. „Р.“ не е въведена в експлоатация, защото след получаване на Разрешителното за ползване на воден обект, във връзка с приемането на х. „Р.“ е започнала процедура по преустройство на трафопост, която е приключила с издаването на РП № СТ-05-175 от 05.02.2019г. След неговото получаване на 23.04.2019г. изтича срока на действие на Разрешителното за ползване на воден обект, а без него не може да се въведе в експлоатация хижата.

Вещото лице е извършило и оглед на място на 16.06.2020г. и установило, че хижа „Р.“ не функционира, както и локалното пречиствателно съоръжение. Огледало е и пунктовете вход и изход на пречиствателната станция /ЛПСОВ/ за собствен мониторинг, намиращи се на североизток от хижата и северно от трафопоста, до които достъпът е бил осигурен. Същите са били маркирани с дървени колчета и табели с обозначение „Пункт - 1“ и „Пункт - 2. като табелата с надпис „Пункт - 2 била счупена и отделена от колчето. Показана е била и отворена ревизионна шахта /РШ/ след изход ЛПСОВ с измервателното устройство /водомер/, на което ВЛ видяло отчета по него, а именно 00001 m³, за което е приложен снимков материал — Сн. 5 в Приложение №1. В дъното на шахтата ВЛ е установило вода, произходът на която не могло да установи. Огледало е и каналната тръба, която влиза в РШ, съответно да излиза от нея и да влиза в земята подземно. Установило е, че мястото е обозначено с колче и табела „Заустване - 1“. Казано му е било устно, че тръбата отива до водния обект — дере, ляв приток на р. „Бистрата река“⁴ подземно, но тъй като теренът до него бил със стръмен наклон, непроходимо с дървесна растителност и храсти и не е била осигурена пътека до място, където излиза тръбата в дерето, ВЛ не е извършило оглед там.

В заключение ВЛ констатира, че във връзка с въвеждането на хижата в експлоатация е възникнала процедура по преустройство на трафопост. Процедурата завършила с издаване на Разрешение за ползване № СТ-05- 175/05.02.2019г. за строеж: „Преустройство на ТП 20/0,4 kV с трансформатор 1x400 kVA и кабелна линия НН 1 kV“, [населено място], район В.-СО, обл.С., Идн. 49597.4248.139, м.Острица-В. камък, Природен парк В., /р.П, т.3/. На 23.04.2019г. изтичало действието на Разрешително за ползване на воден обект за заустване на отпадъчни води, което е необходимо условие за въвеждане на х. „Р.“ в експлоатация. В Констативен протокол № УООВП - ГШ - 09 от 19.07.2019г. издаден от РИОСВ / р.П, т.14/ комисията към РИОСВ е констатирала, че хижа „Р.“ и Локалната пречиствателна станция за

отпадъчни води не са въведени в експлоатация. От направена справка в електронния публичен регистър на НАГ на издадените Удостоверения за въвеждане в експлоатация /УВЕ/ ВЛ не открило издадено УВЕ за строеж:“ Реконструкция и преустройство на хижа „Р.“ и реконструкция на септична яма“. Въз основа на горните констатации, СТЕ е приело, че хижа „Р.“ не е въведена в експлоатация. Осигурено е било електрозахранване от трафопост, а на място било уточнено устно, че се ползва строителен ток. По втория поставен въпрос ВЛ достигнало до извода, че отпадъчни води не се формират, защото хижата не функционира, а съгласно констатациите описани в р.1, т.14, РИОСВ е установила също, че водите от охраната се отвеждат чрез съществуващо канализационно отклонение към трикамерна яма. Въз основа на приложените към делото доказателства, допълнително представените от ищеца документи, както и от направените справки, СТЕ е приела, че в периода на действие на Разрешително № 13710069/23.04.2013г. не може да се твърди, че е извършено заустване на отпадъчни води от х. „Р., тъй като не се формират отпадъчни води от хижата, защото същата не функционира. По трети въпрос вещото лице е констатирало, че от извършения оглед на 16.06.2020г. на процесния обект установило наличието на монтирано измервателно устройство /водомер/ за отпадъчни води, което се намирало в ревизионна шахта след изход ЛПСОВ, като отчетеното по него отпадъчно водно количество възлизало на 00001куб.м.. При извършения оглед на процесния обект вещото лице установило също, че пунктовете за собствен мониторинг на отпадъчните води са на достъпно място в близост до хижата и трафопоста, че сигнализирането им е осъществено с дървени колчета, върху които са поставени табели с надпис „Пункт 1“ и „Пункт 2“ като табелката с надпис „Пункт 2“ е била счупена и отделена от колчето.

При тези фактически констатации съдът изведе следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена от надлежна страна, с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в срока по чл.149 ал.3 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Решението е издадено от компетентен орган, в изискуемата писмена форма и е мотивирано.

Нарушени са обаче, административнопроизводствените правила, тъй като не са били изяснени всички относими и значими в случая факти и обстоятелства преди издаване на решението. Налице е отменителното основание по чл.146 т.3 от АПК поради неизпълнение на задължението на органа по чл.35 от АПК. Нарушен е и чл.36 от АПК, тъй като, въпреки че е изискал от жалбоподателя документи и становища, не ги е подложил на прецизна проверка, преценка и анализ за изясняване на релевантните факти. Нарушенията са съществени, т.к. ако не бяха допуснати, административното производство би завършило с позитивен за жалбоподателя резултат.

Оспореният административен акт е издаден и в несъответствие с материалния закон – отменително основание по чл.146 т.4 от АПК.

Съгласно чл. 78, ал.2 от ЗВ органът по чл. 52, ал.1 ЗВ продължава срока на разрешителното, когато са изпълнени едновременно следните положителни предпоставки: 1. молбата да е подадена в срока по чл. 78, ал.1 ЗВ - най-късно три месеца, преди изтичане срока на действие на разрешителното - това е спазено; 2. да не се нарушават нормативни разпоредби, планови предвиждания или обществени интереси - не са налице данни за противоречие с това изискване, и 3. да са изпълнени

условията на издаденото разрешително.

По делото не се спори относно наличието на първите две изисквания на чл.78 ал.2 от ЗВ. За да откаже заявеното продължаване срока на действие на разрешителното от 2013г., административният орган е приел, че жалбоподателят не е изпълнявал условията на разрешителното.

Като основание за отказа, на първо място, органът е визирал „неизпълнение на задължението за заплащане на такса за заустване...“. Данните по делото обаче сочат, че жалбоподателят е заплащал годишна такса за годините от 2014г. до 2018г. включително като, поради липса на доказателства за заплатена такса за 2013г., жалбоподателят я платил през 2019г. след узнаване на факта, че не се пазят документите. Размерът на таксата, съгласно условията на разрешителното се изчислявала въз основа на стойностите, получени от извършения собствен мониторинг на количеството на заустваните отпадъчни води и на концентрацията на характерните замърсители в отпадъчните води, но поради невъвеждане на хижата в експлоатация и неотделяне на отпадъчни води, е било невъзможно извършването на мониторинг на количеството и качеството на отпадъчните води. Въпреки това, за да изпълнява условията на разрешителното за заплащане на такса, жалбоподателят заплащал годишна такса на база на разрешеното максимално количество за заустване. Следователно основателни са възраженията на жалбоподателя, че твърденията на органа за неплатени такси са несъстоятелни и опровергани от доказателствата по делото.

Не се подкрепя от доказателствата по делото и второто посочено от органа основание за отказ – неизпълнението на изискването да се сигнализираат пунктовете за собствен мониторинг и да се осигури постоянен достъп на контролните органи до тях. Заключение на експертизата установи обратното - пунктовете за собствен мониторинг на отпадъчните води са на достъпно място в близост до хижата и трафопоста, като сигнализирането им е осъществено с дървени колчета, върху които са поставени табели с надпис.

На следващо място, като основание за отказа се сочи неизпълнението на изисквания в разрешителното, свързани с провеждане на собствен мониторинг на отпадъчните води.

Видно от множеството изпратени от жалбоподателя писма, декларации и т.н. до БДДР и РИОСВ, и от неоспореното заключение на СТЕ, което съдът кредитира изцяло, титулярят на разрешителното е бил в обективна невъзможност да провежда мониторинг предвид липсата на отпадъчни води от обекта, който не е бил завършен и въведен в експлоатация с разрешение за ползване и на практика не се е ползвал. Поради изпълнено външно електрозахранване между хижата и ТП-подземно и

неиздадено Удостоверение за въвеждане в експлоатация, във водния обект – дере, ляв приток на р. Бистрата река, се установява, че не са били зауствани отпадъчни води от хижата – хижата и пречиствателното съоръжение не функционират. До тези изводи – че обектът не се ползва и остатъчни води не се заустват, е достигнала в Становището си с изх. № 2834/15.05.2019г. компетентната РИОСВ, и уведомила за това ответника. Посочените обективни причини за неизпълнение на това изискване мотивира съда да приеме, че не може да послужи като основание за отказа.

Несъществено и отново обективно обусловено е и визираното като четвърто основание за отказ – непредставянето на доклади за изпълнение на изискванията на разрешителното през периода му на действие. При невъведена в експлоатация хижа и поради това невъзможен за извършване собствен мониторинг на отпадъчните води, не е имало годен предмет на докладване и надлежен обект на изследване изпълнението на изискванията на даденото разрешително, на последно място и поради обстоятелството, че разрешителното касае „ползването на воден обект за заустване на отпадъчни води в повърхностни води за експлоатация на съществуващ обект“, какъвто на практика не е бил налице.

Оспореният акт е издаден и в несъответствие с целта на закона. Горните изводи сочат, че визираните в административния акт основания за отказ, като несъществени и непричиняващи замърсяване на околната среда, противоречат на целта на Закона за водите в относимата част да не се допуска продължаване на действието на разрешително, с което се причинява замърсяване на околната среда повече от допустимото.

От изложеното следва, че обжалваното решение е постановено в противоречие с материалноправни разпоредби и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Решението следва да бъде отменено и делото върнато като преписка на административния орган за произнасяне по подаденото заявление на [фирма], [населено място].

Разноски не се претендират.

Ръководен от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, 50-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ПВ2-00220/22.05.2019г. на Директора на Б. дирекция „Дунавски район“, [населено място], обективиращо отказ за продължаване срока на действие на разрешително за ползване на

повърхностен воден обект за заустване на отпадъчни води в повърхностни води № 13710069/23.04.2013г.

ИЗПРАЩА преписката на директора на Б. дирекция „Дунавски район“, [населено място] за произнасяне по заявление изх. № 34/04.12.2018г. и вх. № ПВ2-220/11.12.2018г. на [фирма], [населено място], при спазване на задължителните указания, дадени в мотивите на решението.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: